

ville den i Udfigt. Udvalgets Flertal er jo fremkommet ved Valg her i Salen af en stor og talrig Kreds, fra hvilken Side ingenfomhelst Indsigelse er gjort gjældende imod den Fremgangsmaade, Udvalgets Flertal har fulgt, og denne negative Mærkenelse, at intet af de Medlemmer, der særlig repræsenteres af Udvalgets Flertals Medlemmer, har havt Noget at sige mod deres Fremgangsmaade, synes at maatte være tilstræffelig til at bevare Rabinettet i dets nuværende Skikkelse. Det forekommer mig ogsaa, at en saadan Godkjendelse som den, Udvalgets Flertal forlanger, først faar sand Værdi, ikke ved at vedtages af de Medlemmer, som Udvalgets Flertal repræsenterer, thi om de gjen tage deres Mening fra den Dag, Udvalget nedfattes, ved nu ogsaa at godkjende, hvad deres Repræsentanter have gjort, er i Realiteten intet Fremskridt — nei, Godkjendelsen vil først faae sandt Værd, dersom den ved Afstemningen maatte blive tiltraadt af flere end dem, der have indsat Flertallet af Udvalget, og navnlig dersom den med nogenlunde Enstemmighed blev vedtagen her af Forsamlingen. Smidlertid, dette Spørgsmaal vil jo blive, hvad jeg tør tillade mig at kalde et indre Spørgsmaal for det store Flertal, der behersker denne Forsamling; men mig forekommer det, at, da dette Punkt er det væsentligste og nu ovenikjøbet har faaet saa stor demonstrativ Betydning, vil det være rigtigt at udelade hele Indledningen og blot lade os gaa til Afstemning over det sidste Punkt, hvorved man billigere eller ikke billigere den Fremgangsmaade, der er brugt af Flertallet.

Berg: Da kun Sagens formelle Side ligger for til Behandling, og da den saa omhyggelig er drøftet, skal jeg ikke komme dybere ind paa den Materie, der foreligger, men det forekommer mig, at ærede Modstandere have søgt at give det et Skær, som i mine Dine er urigtigt — jeg vil ikke sige falsk —, og navnlig er dette betegnet ved et Udtryk af den ærede Minister, naar han siger, at Flertallet vil udfylde sin Fremgangsmaade. Det er dette „udfylde“, jeg gjerne vil have hentet ud af Diskussionen og se paa et Dieblis. Hvorledes skillede de Herrer derovre ved Vinduet sig til Forflaget om Nedsættelsen af et Udvalg, da det laa for? Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgfreds (Rimestad) frygtede for, at dette Udvalg vilde blive en Overdomstol, eller hvad han kaldte det; det vilde reggere Regjeringen, og han frygtede en Omvæltning i hele Landet, i Lovgivningen og Administrationen, saavidt jeg forstod ham, af dette Udvalgs Arbejde; senere kom han rigtignok til en anden Opfattelse. Det var i Høiden, han satte det den ene Gang, den anden Gang satte han det ned i Rendestenen, han kaldte det et Rendestens- og Kloakudvalg og lod sig derpaa selv vælge ind i dette Udvalg . . .

Formanden: Det ærede Medlem gjør vist mindre Ret i at gjenoplive et uheldigt Udtryk af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgfreds (Rimestad); jeg ønsker, at det bliver udenfor Debatten.

Berg: Ja, jeg er tilfredsstillt; jeg har faaet det ind i Debatten saa meget, jeg vilde. Jeg har kun villet fremhæve de Udtryk, hvormed det ærede Medlem har givet sine Følelser Luft mod Udvalget, som han stemplede med dette Navn, til Forstaaelse af, hvormegen Frygt man da nærede for, at der gennem dette Udvalg kunde udbyttes Noget ligeoverfor administrative Overgreb imod Statsborgeres Ret og Frihed. Nu ligger en af de Sager for som den første, hvad der er naturligt, fordi den er indkommen først og aabenbart er en af de vigtigste, idet den angaar Minister med Hensyn til Anvendelsen af nogle meget væsentlige Grundlovsbestemmelser, og man benyttede sig da som Thingets Delegerede i Udvalget af sin grundlovmæssige Ret til at fordrø denne Sag oplyst fra Ministerens Side. Hvad svarede han da? Man læser det i hans Skrivelse. Udvalget var i den Forstand, hvori vi opfattede vor Opgave, ikke „rette Vedkommende“; Udvalget var ikke Thingets Delegerede og overfor Ministeren ikke rette Vedkommende. Dersom man kunde faae det slaaet fast, dersom man ved en saadan Tilbagevisning kunde have faaet Udvalget til at sige sin Pligt, saa var Frygten for Udvalgets Nedsættelse jo fjernet, og saa havde Thinget selv gjort Fiasko ved at nedsætte Udvalget. Det var det, det gjaldt om; saaledes har jeg i det Mindste læst Skrivelsen, at det, det kom an paa, var at søge at sætte Udvalget i en anden Stilling, under en anden Belysning end den, der med Rette tilkom det som udførende en overordentlig vigtig Opgave for Folkethinget. De Herrer sige nu: Dersom Flertallet havde skrevet til Ministeren paany, havde ydmygt bedet ham, om han dog maaske ikke vilde forandre sin Beslutning — maaske de Herrer vilde have havt det saaledes —, saa var han maaske kommen i Tanke om, at nogen Forandring kunde gjøres. Det tør jeg ikke modstige, men naar de Herrer paastaar, at Flertallets Fremgangsmaade er ufornøden, og at dette har vist sig her ved Ministerens Udtalelse, saa paastaar jeg, at de Herrer kunne ikke bevise det Mindste af denne Paastand; tværtimod er jeg tilbøjelig til at tro, at netop Flertallets Fremgangsmaade, netop det Forflag til en Beslutning, der her foreligger i sin Uafværlighed, har bevæget Ministeren til at indtage et saa forskjelligt Standpunkt som det, han nu indtager, i Forhold til det, han indtog, da han nedskrev sin Skrivelse af 5te Februar, og denne Paastand er vel fuldt saa berettiget som de Herrer, der paastaar, at, var man gaaet den af dem anviste Vej, havde Tingen været klar. Jeg tror, at, hvis Udvalget havde